

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: MAHMUD

Citation: Aarestrup, Emil: "MAHMUD", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 242. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid75994.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

MAHMUD

I

Paa denne Tid, da Kongevælde
Tidt stævnes ind for Dommerskranken,
Vil jeg et Træk af den fortælle.
Der falder mig, just nu, i Tanken.

II

Et tusind Aar og noget mere
Efterat Jesus Christ fik Livet,
Blev det Kong Mahmud at regjere
Blandt Persiens høie Bjerge givet.

III

Han undertvang Chorasans Lande;
Tolvgange paa sin Heltebane
Han seirende, ved Ganges Vande,
Opplantede Prophetens Fane.

IV

Nu sad den Gamle under Teltet,
Træt af de lange Høitidsfeste,
Med Skjæget sølverhvidt til Beltet,
Og tænkte paa sit Riges Bedste.

V

Foran det fyrstelige Sæde

Stod Skaalen, fyldt med Aprikoser,
En Krukke med Bjergkildens Væde,
Og rundtom dufted Irans Roser.

243

VI

En Slave vifted fra hans Pande
Guldvingede Insecters Sværme;
En anden stænked Ambra-Vande,
For Solen holdt en tredie Skjerme.

VII

Han bladed i Ferdussis Skrifter -
Nær var han slumret ind omsider -
Dog pludselig han Farve skifter.
Og Haanden hen mod Dolken glider.

VIII

"Hvad - raaber han - hvad seer mit Øie?
En ukjendt Skabning hid sig vover?
Mon foran Slottets gyldne Fløie
Min kongelige Livvagt sover?"

IX

Dog - nærm dig kun - jeg seer, du vender
Dig logrende imod din Herre:
Armodens Blik i dig jeg kjender.
Og vil dig ei Adgangen spærre."

X

En fattig Mand, pjaltet og støvet.
Faldt ham tilføde med sin Klage,
Og bad om Hjelp, som han behøved.
Den Forurettede og Svage.

XI

"Af dine Hoffolk - lød hans Stemme -
O store Hersker! maa du vide,
244 Indfinder sig hos mig derhjemme
En ung Person ved Nattetide.

XII

Mig kaster han med Haan paa Døren;
Min Kone, skjøen som Maanens Straale,
Ei finder Tid at undflye, førend
Hun maa hans Kys og Favntag taale.

XIII

Hans Navn jeg ikke veed og kjender;
Men han er smuk, kostbare Ringe
Har han i Øren og paa Hænder;
Hans Skjæg er sort som Ravnens Vinge.

XIV

Jeg gyser i min lave Hytte,
Naar Mørket falder paa mod Aften
Hvo skal mig Svageste beskytte?
Kun du, o Mægtige, har Kraften.

XV

Jeg tør ham ikke efterstræbe -
Til Daggry i mit Huus han bliver.
Imens jeg bider i min Læbe
Og Haaret af mit Hoved river.

XVI

O Hersker! er det med dit Minde,
At slig en Gjerning mod mig øves?
Og maa din Billighed ei finde,
At Tugt og Revselse behøves?"

245

XVII

"Gak bort! - bød Sultan Mahmuds Stemme
Gak bort! og lad mig atter vide,
Naar han indfinder sig derhjemme.
Forstyrren ved Nattetide." -

XVIII

Som ham befalet, bringer snarlig
Den Arme Budskab. Kongen svøber
Sig i sin Kaabe, skrider varlig
Forbi sin Vagt, der ei ham røber.

XXI

Alene vandre de til Huset
De lange Gader, krumme Veie,
Igennem Dyndet, over Gruset,
Til Arbejdsmandens usle Eie.

XX

"Træd varsomt, Konge, gennem Døren!
Den er saa lav! Her er mit Kammer -
Det var saa luunt, saa roligt, førend -"
"Ti! - byder Kongen - med din Jammer!

XXI

See dette dragne Sværd! det pleier
At gjøre Fyldest, hvor det kommer;
Lad ham ei glæde sig ved Seier,
I Natten nærmer sig hans Dommer!" -

XXII

En Lampe brændte kun - den slukker
Kong Mahmud selv, og med sin Klinge
246 I Mørket kun eet Hug han hugger -
Og Niddinghovedet maa springe.

XXIII

"Nu bring mig Lys! - han raaber - haster!
At jeg kan see, hvem jeg har fældet -"
Ved Synet han paa Knæ sig kaster.
Af Tak til Himlen overvældet.

XXIV

Derpaa han lader Vand sig bringe.
Og sætter Karret flux til Munden,
Og kan saa lidt sin Tørst betvinge.
At heelt han tømmer det til Bunden.

XXV

"Vel maa du dig til Steen forvandle -
Kong Mahmud taler nu til Manden -
At du har seet mig saadan handle.
Og drikke som en Hest af Spanden.

XXVI

Men du maa vide, siden sidste
Besøg, har jeg ei Øiet lukket.
Fra Timen, jeg din Skjændsel vidste.
Har jeg ei spiist, eiheller drukket.

XXVII

Saa stor Misgjerning var der øvet.
At det med Grund lod mig formode.
Kun mine egne Sønner prøved
Paa Sligt - det fuldt og fast jeg troede.

247

XXVIII

Og for at ei Barmhjertigheden
Retfærdigheden skulde krænke.
Saa slukked Lyset jeg i Vreden,
Og Blodet - hvis det var - lod stænke!

XXIX

Taksigelse jeg Allah bragte
Paa mine Knæe og Lov istemmed.
Dengang jeg saae, den, jeg nedlagde.
Var ei min Søn, men var en Fremmed."